

RAAD VAN STATE, AFDELING BESTUURSRECHTSPRAAK

XIIe KAMER

A R R E S T

**nr. 219.287 van 10 mei 2012
in de zaak A. 198.484/XII-6439**

In zake: Veerle SOYEZ
 bijgestaan en vertegenwoordigd door
 advocaat Laurens Van Puyenbroeck
 kantoor houdend te 9000 Gent
 Recollettenlei 41
 bij wie woonplaats wordt gekozen

tegen:

de UNIVERSITEIT GENT
bijgestaan en vertegenwoordigd door
advocaat Patrick Devers
kantoor houdend te 9000 Gent
Kouter 71-72
bij wie woonplaats wordt gekozen

Tussenkommende partij:

Wouter VANDERPLASSCHEN
bijgestaan en vertegenwoordigd door
advocaat Steve Ronse
kantoor houdend te 8500 Kortrijk
President Kennedypark 6/24
bij wie woonplaats wordt gekozen

I. Voorwerp van het beroep

1. Het beroep, ingesteld op 10 december 2010, strekt tot de nietigverklaring van het besluit van de raad van bestuur van de Universiteit Gent van 17 september 2010, waarbij Wouter Vanderplasschen met ingang van 1 oktober 2010 wordt aangesteld in de faculteit Psychologie en Pedagogische Wetenschappen tot voltijds *Tenure Track* docent orthopedagogiek, voor een termijn van vijf jaar.

II. Verloop van de rechtspleging

2. De verwerende partij heeft een memorie van antwoord ingediend en de verzoekende partij heeft een memorie van wederantwoord ingediend.

Wouter Vanderplasschen heeft een verzoekschrift tot tussenkomst ingediend. De tussenkomst is toegestaan bij beschikking van 21 februari 2011. De tussenkomende partij heeft een memorie ingediend.

Auditeur Barbara Speybrouck heeft een verslag opgesteld.

De verzoekende partij, de verwerende partij en de tussenkomende partij hebben een laatste memorie ingediend.

De partijen zijn opgeroepen voor de terechtzitting, die heeft plaatsgevonden op 28 februari 2012.

Staatsraad Geert Van Haegendoren heeft verslag uitgebracht.

Advocaat Jochen Honnay, die loco advocaat Laurens Van Puyenbroeck verschijnt voor de verzoekende partij, advocaat Patrick Devers, die verschijnt voor de verwerende partij en advocaat Meindert Gees, die verschijnt voor de tussenkomende partij, zijn gehoord.

Auditeur Barbara Speybrouck heeft een met dit arrest eensluidend advies gegeven.

Er is toepassing gemaakt van de bepalingen op het gebruik der talen, vervat in titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973.

III. Feiten

3.1. In het Belgisch Staatsblad van 9 februari 2010 verschijnt het vacaturebericht voor een voltijds ambt van docent in het *Tenure Track* stelsel,

met ingang van 1 oktober 2010, te begeven in de faculteit Psychologie en Pedagogische Wetenschappen binnen de vakgroep Orthopedagogiek, voor een opdracht omvattende academisch onderwijs, wetenschappelijk onderzoek en wetenschappelijke dienstverlening.

3.2. Verzoekster en tussenkomende partij zijn kandidaat.

3.3. De kandidaten worden door een daartoe aangestelde beoordelingscommissie uitgenodigd voor een sollicitatiegesprek. De kandidaten worden verzocht hun visie op de betrekking mondeling uiteen te zetten en schriftelijk te onderbouwen, waarna de commissieleden aanvullende vragen kunnen stellen.

3.4. Op 3 mei 2010 stelt de beoordelingscommissie voor om verzoekster als eerste kandidaat voor te dragen en tussenkomende partij als tweede kandidaat.

Uit het verslag van de commissie blijkt dat rekening is gehouden met de diploma's van de kandidaten, met hun mondelinge uiteenzetting, met hun visietekst en met hun publicaties. Het verslag bevat voor elke kandidaat een tabel "Overzicht van de A1-publicaties", die nader in het verslag wordt besproken en, voor alle kandidaten samen, een tabel "Overzicht van de publicatie-output" die de "impact" van de A1-dossiers kwantificeert op grond van een nader beschreven formule, wat vervolgens in correlatie tot de effectieve periode van tewerkstelling sinds de doctoraatsverdediging resulteert in een productiviteitsindex. Voor de formule zijn onder meer de parameters eerste auteurschap en ISS-ranking relevante wegingsfactoren.

3.5. Bij e-mail van 12 mei 2010 meldt de decaan, tevens voorzitter van de beoordelingscommissie, aan de leden ervan dat "is gebleken dat in de samenvattende tabellen van de publicaties van de kandidaten [...] fouten zaten". Aangezien de commissie op 3 mei 2010 "een eindadvies geformuleerd [heeft] op grond van enerzijds deze samenvattende tabellen en anderzijds op grond van de uiteenzetting van de kandidaten" en "[d]oordat de informatie waarop de commissie haar advies geformuleerd heeft, ten dele verkeerd is", stelt hij voor om de faculteitsraad een nieuwe beoordelingscommissie te laten samenstellen; hij meent

immers “dat het voor de commissie een nagenoeg onmogelijke opdracht is om uitgaande van de juiste tabellen een nieuw advies te formuleren dat op aantoonbare wijze op geen enkele wijze beïnvloed is door haar vorig advies”.

De kwestie wordt daarna op 19 mei 2010 besproken door de faculteitsraad, die aldus notuleert:

“Ter zitting schetst de Decaan de achtergrond van deze kwestie. Er is gebleken dat het advies van de ZAP-beoordelingscommissie steunde op een foutieve tabel met publicatiegegevens van de kandidaten. Derhalve moet een nieuw advies geformuleerd worden. Dit nieuwe advies dient aantoonbaar onafhankelijk te zijn van het vorige. De Decaan is van oordeel dat aantoonbare onafhankelijkheid slechts mogelijk is via een volledige nieuwe ZAP-beoordelingscommissie.

Prof. Smeyers merkt op dat de email in de voorbereiding lijkt te suggereren dat de betreffende tabel decisief is geweest in het eindoordeel en stelt dat dit voorbij gaat aan het feit dat ook de dossiers zelf in het eindadvies hebben meegespeeld. De Decaan merkt op dat de productiviteitsindex foutief was berekend en dat de motivering van het advies daar sterk was op gebaseerd. Hij stelt verder dat in geval van aanvechting van de beslissing voor de Raad van State, de bewijslast (aantonen dat een nieuw advies onafhankelijk is van het oude) bij de faculteit ligt. Hij argumenteert dat aantoonbare onafhankelijkheid onmogelijk is met dezelfde beoordelingscommissie. Prof. Smeyers geeft te kennen deze redenering te volgen.

De Raad is unaniem van oordeel dat een nieuw advies door een nieuw samengestelde ZAP-beoordelingscommissie, waarbij geen van de leden uit de vorige commissie in de nieuwe zetelt, de enige uitweg is.”

De faculteitsraad stelt vervolgens de nieuwe beoordelingscommissie samen.

3.6. De nieuwe beoordelingscommissie hoort de kandidaten op-nieuw.

Ook zij stelt een verslag op over haar werkzaamheden. Hieruit blijkt dat zij, zoals de vorige commissie, rekening heeft gehouden met de diploma's van de kandidaten, met hun mondelinge uiteenzetting en hun schriftelijke synthese en met hun publicaties. Ditmaal bevat het verslag evenwel voor elke kandidaat een tabel met een overzicht van alle publicaties -dus niet enkel de A1-publicaties- en een berekening van de productiviteit overeenkomstig een andere

formule, weliswaar ook beperkt tot enkel de A1-publicaties en gecorreleerd met de tewerkstellingsperiode, maar zonder verdere weging van hun “impact” volgens eerste auteurschap of ISS-ranking.

Op 1 juni 2010 besluit deze beoordelingscommissie tussenkomende partij als eerste kandidaat te rangschikken en verzoekster als tweede. Die rangschikking is gesteund op de volgende motivering:

“- Wouter Vanderplasschen voldoet aan de diplomavooraarden. Van de vier kandidaten die gesolliciteerd hebben, had hij de meeste publicaties. De publicaties sluiten bovendien direct aan bij het vakgebied zoals bepaald in de vacature. Verder is er een sterke participatie vastgesteld aan internationale wetenschappelijke bijeenkomsten en heeft de kandidaat onderwijservaring die aansluit op de vacature. Van de drie kandidaten viel hij het meest op door zijn coherente en conceptueel doordachte kijk op de orthopedagogiek en de plaats ervan binnen de pedagogische wetenschappen (de strengths-based benadering, het concept van de ‘reflective practitioner’, en de mogelijkheden van case-management als rode draad doorheen het onderzoek en het onderwijs). De kandidaat werkt met verschillende onderzoekers samen in binnen- en buitenland en zijn onderzoek is relevant voor de orthopedagogische theorievorming en praktijk. Hij heeft ook volop aandacht voor kredietverwerving en de uitbouw van een onderzoeksgroep en voor een kwalitatieve en kwantitatieve verhoging van de publicatieoutput.

- Veerle Soyez voldoet eveneens aan de diplomavooraarden en heeft een goede publicatie-output. Zij kwam sterk naar voren wat betreft onderwijs en de relatie met het werkveld. Zij overtuigde de commissie echter het minst met betrekking tot het uitbouwen van een eigen onderzoeksgroep en het creëren van nieuwe, interessante onderzoekslijnen. Daarom werd zij als tweede kandidate geplaatst.”

3.7. Op 5 juli 2010 meldt verzoekster aan de decaan dat de berekening van de productiviteitsindex in het verslag van de tweede beoordelingscommissie “incorrect is: op 11 mei 2004 heb ik mijn doctoraat verdedigd, en in de periode sinds mijn doctoraatsverdediging tot nu ben [...] ik twee keer drie maanden in zwangerschapsverlof geweest”.

Hierover door de decaan geïnformeerd, antwoordt de voorzitter van de beoordelingscommissie:

“Ik heb kennis genomen van de opmerking van Veerle. Uit haar brief valt maar 1 zwangerschap af te leiden (ze roept enkele maanden afwezigheid in tijdens de tweede jaarhelft van 2006 - zie bijlage).

Aanvullend is het criterium van productiviteit ook niet in overweging genomen voor geen enkele kandidaat, dus ze kan zeker geen nadeel pleiten.”

De decaan repliceert daarop:

“We kunnen in het verslag van de FR de productiviteitsindex voor Veerle corrigeren (moet dan allicht 1,64 worden in plaats van 1,57). Op zich heeft dit geen invloed op het resultaat.”

3.8. Op 7 juli 2010 bespreekt de faculteitsraad het eindverslag van de nieuwe beoordelingscommissie. Hij notuleert in antwoord op het schrijven van verzoekster het volgende:

“De Decaan stelt dat uit het ingediende dossier niet echt viel af te leiden dat de betrokkene inderdaad twee keer met zwangerschapsverlof was. Voorts wijst hij aan dat het in rekening brengen van de tweede verlofperiode enkel een geringe impact heeft op de in de tabel vermelde productiviteit die op die manier wijzigt van 1.57 naar 1.64. Deze lichte wijziging van de productiviteitsindex heeft geen invloed gehad op de besluitvorming van de commissie.”

Daarop wordt unaniem beslist om tussenkomende partij als eerste kandidaat voor te dragen en verzoekster als tweede, waarbij “de door de commissie gegeven motivering” wordt overgenomen.

3.9. Op 17 september 2010 beslist de raad van bestuur van de Universiteit Gent om tussenkomende partij aan te stellen “voor de duur van 5 jaar in het *Tenure Track* stelsel als voltijds docent in de faculteit Psychologie en Pedagogische Wetenschappen, belast in de vakgroep Orthopedagogiek met een opdracht omvattend academisch onderwijs, wetenschappelijk onderzoek en wetenschappelijke dienstverlening in het vakgebied orthopedagogiek”.

IV. Ontvankelijkheid van het beroep

4. Volgens tussenkomende partij heeft verzoekster geen belang. In het auditorsverslag wordt daarop opgemerkt dat verzoekster “onwettigheden aanvoert die er [...] toe kunnen leiden dat de aanstellingsprocedure *ab initio* dient te worden hervat en waardoor zij een nieuwe kans op aanstelling krijgt”, zodat haar niet het rechtens vereiste belang ontzegd kan worden. Als tussenkomende partij naderhand in haar laatste memorie zich ertoe beperkt, te verklaren dat zij zich bij het auditorsverslag kan aansluiten, moet dit zo begrepen worden dat zij niet langer aandringt op de inwilliging van haar exceptie. De Raad ziet ook geen reden om ze ambtshalve op te werpen.

V. Onderzoek van de middelen

A. Vooraf

5. Verzoekster voert in het inleidend verzoekschrift vier middelen aan.

Voor zover zij in die middelen regelmatig refereert aan de productiviteitsindex, merkt de Raad voorafgaand het volgende op.

Zoals uit het feitenrelaas blijkt, heeft de voorzitter van de beoordelingscommissie op haar protestbrief met betrekking tot de foutieve berekening van de productiviteitsindex gereageerd, door de decaan mee te delen dat “het criterium van productiviteit [...] niet in overweging [is] genomen voor geen enkele kandidaat”.

In de memorie van antwoord herneemt verwerende partij als verweer, dat “de hier aan de orde zijnde productiviteitsindex niet, als onderscheidcriterium, in overweging werd genomen”.

In haar memorie van wederantwoord citeert verzoekster het bericht van de voorzitter van de beoordelingscommissie, niet echter om het ver-

volgens tegen te spreken maar wel om het te hanteren als een argument dat haar grieven met betrekking tot het gelijkheidsbeginsel kracht moet bijzetten.

Het lid van het auditoraat, belast met de instructie van de zaak, stelt in haar beredeneerd verslag vervolgens vast dat de faculteitsraad weliswaar de berekening van de productiviteitsindex door de nieuwe beoordelingscommissie heeft verbeterd, maar “dat verzoekende partij er in het inleidend verzoekschrift aan voorbijgaat dat [door de eerste beoordelingscommissie] de productiviteitsindex mede in aanmerking is genomen bij de beoordeling, terwijl dit niet zo is in het tweede geval”. Uit de gegevens van de zaak, aldus het auditoraat, “blijkt dat, wat de publicaties betreft, de tweede beoordelingscommissie [...] niet [rekening heeft gehouden] met de berekende productiviteitsindex van de kandidaten”.

Verzoekster dient vervolgens geen laatste memorie in, maar enkel een verzoek tot voortzetting.

Op geen enkel ogenblik in de loop van de huidige procedure heeft verzoekster bijgevolg enige poging ondernomen om tegen te spreken, laat staan te ontkrachten, dat de productiviteitsindex bij de vergelijking van de kandidaten en de rangschikking door de tweede beoordelingscommissie geen rol heeft gespeeld.

Ook de Raad neemt die zienswijze dan ook aan als uitgangspunt, bij de bespreking van de aangevoerde middelen.

B. Eerste middel

Uiteenzetting van het middel

6. In het eerste middel voert verzoekster de schending aan van de rechten van verdediging:

“Uit het verloop van de feiten blijkt duidelijk dat kandidaat Wouter Vanderplasschen toegang kreeg tot bepaalde informatie uit het verslag van de eerste beoordelingscommissie, nadat bekend werd dat verzoekster als eerste kandidaat voorgedragen werd.

Op basis van deze informatie werd de foutieve berekening vastgesteld, hetgeen uiteindelijk leidde tot de aanstelling van een tweede beoordelingscommissie.

Verzoekster zelf heeft nooit kennis gekregen van het verslag van de eerste beoordelingscommissie.

Zij heeft daar tot twee maal toe schriftelijk om verzocht via een e-mail aan de secretaris van de eerste commissie [...] Er werd niet op deze e-mail gereageerd.

Verzoekster heeft dus de verdere procedure moeten doorlopen zonder kennis te hebben van het verslag van de eerste commissie, terwijl Wouter Vanderplasschen de beslissing van de eerste commissie kon (laten) tenietdoen door (informeel) toegang te krijgen tot (minstens) bepaalde elementen van het verslag.

Dit is een schending van het recht van verdediging van verzoekster, waardoor zij in haar belangen werd geschaad.

Het was namelijk de foutieve berekening in het verslag van de eerste commissie die de reden vormde voor de benoeming van een tweede commissie. Kennisneming van het verslag van de eerste commissie was dus een cruciaal element voor verzoekster om haar rechten te kunnen uitoefenen.

Noch verzoekster, noch de leden van de faculteitsraad die nadien moest oordelen over de noodzaak om een tweede commissie aan te stellen, hadden kennis van het verslag. De beslissing om de tweede commissie aan te stellen steunde uitsluitend op hetgeen de decaan mondeling naar voor bracht tijdens de faculteitsraad van 19 mei 2010.

Hierdoor kon verzoekster haar rechten niet doen gelden, hetgeen een duidelijke schending uitmaakt van haar recht op een eerlijke behandeling van de zaak.

Deze schending tast de hele procedure aan die uiteindelijk leidde tot de beslissing van de faculteitsraad van 7 juli 2010 en de daaropvolgende (bestreden) beslissing van de Raad van Bestuur.”

Beoordeling

7.1. De bestreden beslissing heeft geen betrekking op een straf- of een tuchtzaak: het bestreden besluit is het resultaat van een benoemingsprocedure. Zonder uitdrukkelijk voorschrift vinden in beginsel de rechten van verdediging geen toepassing in een dergelijke procedure. Vastgesteld zij dat geen wettelijke of reglementaire bepaling voorligt die de rechten van verdediging uitbreidt tot de onderdelen van de complexe verrichting die hebben geleid tot de voorliggende beslissing.

7.2. In zoverre is het middel niet ontvankelijk.

8.1. In de uiteenzetting van het middel refereert verzoekster ook aan haar “recht op een eerlijke behandeling van de zaak”. Zo zij in het middel aldus beoogt te doen gelden dat, ingevolge de wijze waarop tot een nieuwe beoordelingscommissie is besloten, haar nog om andere redenen procedureel tekort is gedaan, dient erop te worden gewezen dat verzoekster niet betwist dat de productiviteitsindex door de eerste beoordelingscommissie niet correct was berekend. Aangezien deze foutief bevonden productiviteitsindex is betrokken in de beoordeling op basis waarvan de eerste beoordelingscommissie heeft besloten tot de rangschikking -hetgeen verzoekster evenmin betwist- valt niet in te zien welk belang verzoekster erbij heeft, de werkwijze te kritiseren die de faculteitsraad ertoe heeft gebracht, na hierover correct te zijn ingelicht, om een nieuwe commissie aan te stellen. Verzoekster betwist immers niet dat de redenen die de faculteitsraad daarvoor heeft opgegeven valabel zijn.

8.2. Ook zo beschouwd is het middel dus niet ontvankelijk.

C. Tweede middel

Uiteenzetting van het middel

9. In het tweede middel wordt de schending aangevoerd van het gelijkheidsbeginsel en van het redelijkheidsbeginsel:

“Doorheen de procedure is er op diverse manieren een onredelijk verschil in behandeling geweest tussen verzoekster en de uiteindelijk aangestelde kandidaat Wouter Vanderplasschen.

Minstens bepaalde elementen uit het verslag van de eerste beoordelingscommissie werden (informeel) meegedeeld aan Wouter Vanderplasschen, terwijl verzoekster, ondanks haar uitdrukkelijke vraag, geen kopie kon bekomen (zie ook supra, het eerste middel).

Bovendien werd het verslag van de eerste beoordelingscommissie niet meegedeeld aan de leden van de faculteitsraad dd. 19 mei 2010, terwijl het verslag van de tweede beoordelingscommissie wel opgenomen werd in het voorbereidend document voor de faculteitsraad dd. 7 juli 2010 (stuk 6), dat aan alle leden verstuurd werd.

Dit verschil in behandeling is niet redelijk te verantwoorden.

Nadat de foutieve berekening van de productiviteitsindex in het verslag van de eerste beoordelingscommissie vastgesteld was, werd beslist door de faculteitsraad van 19 mei 2010 dat een nieuwe commissie moest sa-

mengesteld worden enkel en alleen omwille van de foutieve tabel met publicatiegegevens van de kandidaten.

Wanneer later vastgesteld werd dat de tweede beoordelingscommissie een gelijkaardige fout gemaakt had in de berekening van de productiviteitsindex, besliste de faculteitsraad van 7 juli 2010 dat hieraan geen gevolg moest gegeven worden.

Het betrof nochtans dezelfde fout, maar dan in de omgekeerde richting: door de eerste commissie werd er voor verzoekster te veel zwangerschapsverlof in rekening gebracht, door de tweede commissie werd er voor verzoekster te weinig zwangerschapsverlof in rekening gebracht.

Bij de eerste commissie leidde dit tot een annulering van het besluit van de commissie en de samenstelling van een tweede commissie.

Bij de tweede commissie leidde dezelfde fout tot niets. Enkel een materiële rechtzetting in het verslag van de faculteitsraad.

Dit verschil in behandeling, waardoor verzoekster evident geschaad wordt, getuigt van een totale willekeur en is op zijn minst niet redelijk te verantwoorden.”

10. In de memorie van wederantwoord betoogt verzoekster, na inzage van het verslag van de eerste commissie, dat met twee maten gemeten werd door de beide beoordelingscommissies. Zij argumenteert dat “indien de productiviteitsindex geen invloed had op het eindresultaat van de tweede commissie, [...] men er redelijkerwijze van [mag] uitgaan dat dit ook niet het geval kon (mocht) geweest zijn voor de beoordeling van de eerste commissie” zodat, door dit wel te doen, de beoordeling “op ongelijke wijze gebeurde en dat minstens zeer onzorgvuldig opgetreden werd”. Volgens verzoekster kan het gelijkheids- en het redelijkheidsbeginsel slechts niet geschonden zijn voor zover aanvaard wordt dat “de twee beoordelingscommissies op een gelijke wijze tot hun beslissing moesten gekomen zijn”.

Zij wijst ook op het geringe verschil in productiviteitsindex tussen de twee kandidaten bij de eerste commissie. Het valt voor haar niet te begrijpen dat zo een klein verschil wél tot een tweede commissie aanleiding geeft, terwijl een groter verschil bij de tweede commissie als niet relevant werd afgedaan alhoewel zij de onregelmatigheid had aangeklaagd.

Voorts valt het verzoekster op dat de twee commissies “die over hetzelfde beoordelingsmateriaal beschikken, tot zo sterk verschillende cijfers komen, dit terwijl men toch zou mogen verwachten dat een productiviteitsin-

dex, of deze nu al dan niet doorslaggevend is bij de beoordeling een objectief gegeven dient te zijn”. Volgens verzoekster hebben de beide commissies “kenmerkend verschillende factoren/indicatoren gehanteerd bij de berekening van de index”.

Beoordeling

11. Om de redenen, reeds uiteengezet bij de beoordeling van het eerste middel, heeft verzoekster geen belang erbij, aan te klagen dat een andere kandidaat inzage zou hebben gekregen van het verslag van de eerste beoordelingscommissie of dat de faculteitsraad er geen inzage van zou hebben gehad. De finale, thans aangevochten beslissing steunt niet op dat eerste verslag en verzoekster heeft niet tegengesproken dat het terecht is geweerd omdat het uitgaat van verkeerde feitelijke gegevens.

12. De tweede beoordelingscommissie heeft een rangschikking opgesteld zonder op de productiviteitsindex te steunen (zie *sub 5*). Verzoekster voert in het inleidend verzoekschrift voorts niet aan dat de commissie aldus onwettig handelt in de zin dat zij ertoe verplicht was wél met de bedoelde index rekening te houden.

In die omstandigheden valt niet in te zien waarom de faculteitsraad niet ermee mocht volstaan om zelf de productiviteitsindex te verbeteren, zonder de commissie -of een derde commissie- met een nieuw onderzoek te belasten. Voorts heeft verzoekster het verkeerd voor, wanneer zij aanneemt dat de foutieve berekening “tot niets” heeft geleid. Niet alleen heeft de faculteitsraad de index herberekend en verbeterd. Anders dan de beoordelingscommissie heeft hij vervolgens wel die index in zijn beoordeling betrokken, namelijk door vast te stellen dat de verbetering slechts een gering verschil opleverde en dat dit verschil geen impact kon hebben op de rangschikking. Verzoekster had het wellicht graag anders gezien, maar zij toont niet aan dat deze redenering in feite onjuist of in rechte ondeugdelijk is.

13.1. In de memorie van wederantwoord geeft verzoekster, na inzage van het verslag van de eerste beoordelingscommissie, een nieuwe invulling aan

het middel, door aan te voeren dat beide commissies “op een gelijke wijze tot hun beslissing moesten gekomen zijn”, voor zover daaruit is te begrijpen dat zij meent, eensdeels, dat de tweede commissie ook, net zoals de eerste, de productiviteitsindex in haar beoordeling moest betrekken en, anderdeels, dat, daarenboven, die index op een identieke wijze moest worden vastgesteld.

13.2. Vraag is of het feit dat verzoekster het verslag van de eerste beoordelingscommissie niet eerder heeft kunnen inzien dan ingevolge de neerlegging van het administratief dossier, volstaat opdat zij deze grief op ontvankelijke wijze voor het eerst in de memorie van wederantwoord mag aanvoeren.

Verzoekster heeft op het ogenblik van het indienen van het verzoekschrift kennis van het verslag van 19 mei 2010 van de faculteitsraad (stuk 5 bij haar verzoekschrift) waarin wordt gesteld dat de rangschikking door de eerste commissie mede is gesteund op de productiviteitsindex. Voorts blijkt uit haar schrijven van 5 juli 2010 dat zij op dat ogenblik kennis heeft van het verslag van de tweede beoordelingscommissie en dus ook van de voormelde motivering en de tabellen met het aantal publicaties. Ook blijkt dat verzoekster op het ogenblik van het indienen van het verzoekschrift kennis heeft van het verslag van de faculteitsraad van 7 juli 2010 (stuk 8 bij het verzoekschrift) waarin “de door de (tweede) beoordelingcommissie gegeven motivering” wordt overgenomen en waarin nog het volgende wordt aangehaald:

“Voorts wijst [de decaan] aan dat het in rekening brengen van de tweede verlofperiode enkel een geringe impact heeft op de in de tabel vermelde productiviteit die op die manier wijzigt van 1.57 naar 1.64. Deze lichte wijziging van de productiviteitsindex heeft geen invloed gehad op de besluitvorming van de commissie.”

13.3. Gelet op de voormelde gegevens, kan verzoekster niet voor het eerst op ontvankelijke wijze in de memorie van wederantwoord kritiek aanbren- gen die is afgeleid uit de vaststelling dat de ene commissie wél, en de andere geen rekening houdt met de productiviteitsindex om de kandidaten te vergelijken. Immers, verzoekster kon op het ogenblik van het indienen van het verzoekschrift dit uit de voormelde gegevens reeds afleiden.

13.4. De Raad van State begrijpt voorts de verbazing van verzoekster, waar zij moet vaststellen dat de productiviteit van de kandidaten door de beoordelingscommissies op uiteenlopende wijze wordt berekend. Verzoekster voert echter geen regel aan die een unieke of gestandaardiseerde formule voorschrijft, noch toont zij aan dat de door de tweede commissie gehanteerde formule de grenzen van de redelijkheid te buiten gaat. In die omstandigheden kan de Raad geen schending van de gelijkheidsregel, laat staan van het redelijkheidsbeginsel bespeuren in de door de tweede commissie gevolgde handelwijze en dit des te minder nu de tweede commissie voor het opstellen van de rangschikking met die index zelfs geen rekening heeft gehouden.

14. Het tweede middel wordt verworpen.

D. Derde middel

Uiteenzetting van het middel

15. Verzoekster ontleent een derde middel aan de schending van de motiveringsplicht:

“Uit het verslag van de faculteitsraad van 7 juli 2010 blijkt dat de decaan als antwoord op de brief van verzoekster (waarbij zij melding maakte van de foutieve berekening van de productiviteitsindex door de tweede commissie) meedeelde ‘dat uit het ingediende dossier niet echt viel af te leiden dat de betrokkene inderdaad twee keer met zwangerschapsverlof was’ (stuk 8, p. 9).

Hierop kwam er geen enkele opmerking en aan de brief van verzoekster werd dus geen gevolg gegeven.

De gebruikte motivering is echter feitelijk onjuist.

De periodes van zwangerschapsverlof werden namelijk door verzoekster reeds op 23 april 2010 per e-mail meegedeeld aan de secretaris van de eerste beoordelingscommissie (stuk 2). Deze informatie maakte dus deel uit van het dossier dat verstuurd werd aan de tweede beoordelingscommissie.

De opmerking van de decaan omtrent de door verzoekster meegedeelde fout maakte integraal deel uit van de motivering van de beslissing van de faculteitsraad om Wouter Vanderplasschen als eerste kandidaat voor te dragen. Uit het verslag blijkt dat na de bespreking van de brief van verzoekster de faculteitsraad onmiddellijk tot stemming overging.

De beslissing van de faculteitsraad van 7 juli 2010, die overgenomen werd door de bestreden beslissing van de raad van bestuur, is bijgevolg behept

met een feitelijke onjuistheid, waardoor de inhoudelijke motiveringsplicht geschonden is.”

Beoordeling

16. Het middel mist feitelijke grondslag. Zoals reeds hiervóór is vastgesteld, was er geen reden om de commissie opnieuw op te roepen maar heeft de faculteitsraad zelf de berekening overgedaan, de bedoelde index verbeterd en vastgesteld dat de geringe impact geen invloed kon hebben op de eindrangschikking. Door aan te nemen dat aan de brief van verzoekster geen gevolg werd gegeven, faalt het middel dus in feite.

E. Vierde middel

Uiteenzetting van het middel

17. Het vierde middel is geput uit de schending van het zorgvuldigheidsbeginsel:

“Het hele optreden van de betrokken organen van de Universiteit Gent in het kader van de benoemingsprocedure die het voorwerp uitmaakt van het huidige geschil, getuigt in meerdere opzichten van een onzorgvuldig handelen.

- Het feit dat uit het verslag van de tweede beoordelingscommissie blijkt dat voor de berekening van de productiviteitsindex enkel het aantal publicaties en niet de kwaliteit van de publicaties in rekening gebracht werd (stuk 8). Nochtans stelt het Reglement van de Universiteit Gent betreffende de benoeming of aanstelling, de bevordering, de evaluatie en het beroep van de leden van het Zelfstandig Academisch Personeel (stuk 12, p. 3-4) dat ‘eerder dan de kwantiteit van de publicaties, de kwaliteit dient door te wegen bij de beoordeling van de kandidaten’.

Wanneer dit gegeven gekoppeld wordt aan het feit dat de tweede beoordelingscommissie Wouter Vanderplasschen als eerste kandidaat voordroeg met onder meer de volgende motivering ‘Van de vier kandidaten die gesolliciteerd hebben, had hij de meeste publicaties’, dan is het duidelijk dat deze onzorgvuldigheid een belangrijke, mogelijks doorslaggevende invloed gehad heeft op het advies van de tweede commissie om Wouter Vanderplasschen voor te dragen.

Het spreekt voor zich dat verzoekster door deze onzorgvuldigheid in haar belangen geschaad werd.

- Het feit dat aan de foutieve berekening van de productiviteitsindex door de tweede commissie, zoals door verzoekster opgemerkt en meegedeeld in haar brief van 5 juli 2010 aan de decaan, geen gevolg gegeven werd, buiten een loutere materiële rechtzetting.

De beslissing om kandidaat Wouter Vanderplasschen aan te stellen zonder dat de rechten van verdediging van verzoekster geëerbiedigd werden, de ongelijke behandeling tussen verzoekster enerzijds en Wouter Vanderplasschen anderzijds, het gebruik van feitelijk onjuiste gegevens bij de motivering van de faculteitsraad om Wouter Vanderplasschen voor te dragen,...

Het getuigt allemaal van een weinig zorgvuldig optreden.”

Beoordeling

18. Hoe de tweede beoordelingscommissie de productiviteitsindex heeft berekend is, zoals gezien, niet relevant omdat zij haar beoordeling er niet op heeft gesteund, noch is aangetoond dat zij erop moest steunen.

In zoverre is de grief niet ontvankelijk, bij gebrek aan belang.

19. Verzoekster verwijst naar het ZAP-benoemingsreglement dat weliswaar vereist dat niet kwantiteit, maar kwaliteit moet doorwegen bij de beoordeling. Tenzij dan met betrekking tot de productiviteitsindex, adstrueert zij in de toelichting bij het middel niet dat de beoordelingscommissie in haar overwegingen met betrekking tot de publicaties van de kandidaten aan de kwaliteit geen recht heeft gedaan. Enkel citeert zij de overweging van de commissie dat tussenkomende partij “de meeste publicaties” had, wat een kwalitatief onderzoek niet uitsluit. Ook weerspreekt zij niet de overweging van de commissie dat tussenkomende partij “volop aandacht [heeft] voor een kwalitatieve [...] verhoging van de publicatieoutput”.

In de memorie van wederantwoord reageert verzoekster evenmin op het verweer van verwerende partij, die erop wijst dat de commissie in haar beoordelingsverslag “op het vlak van de kwaliteit” weergeeft “dat de verzoekster 14 A1 (9 sinds doctoraat) publicaties kan voorleggen (waarvan er zich 4 bevinden in het eerste kwartiel) en 8 A2 publicaties, terwijl Wouter Vanderplasschen 20 A1 (13 sinds doctoraat) publicaties heeft (waarvan 2 in het eerste kwar-

tiel) en 19 A2 publicaties” en dat ook “op het auteurschap of co-auteurschap van boeken (of hoofdstukken in boeken) [...] hoofdens Wouter Vanderplasschen een duidelijke voorsprong [bestaat] op de verzoekster”. Tenslotte laat verzoekster na om nog een laatste memorie in te dienen, waarin zij had kunnen reageren op de conclusie in het auditoraatsverslag, dat “[de] voormelde motivering [door verwerende partij] m.b.t. de publicaties [...] steun [vindt] in de in het verslag opgenomen tabellen. Daaruit blijkt inderdaad dat de ‘in de motivering van de commissie uitgedrukte voorsprong’ van tussenkommende partij ‘zich zowel op kwantiteit als op kwaliteit situeert’”.

In die omstandigheden komt de loutere verwijzing, door verzoekster, naar de bedoelde passus van het benoemingsreglement niet voor een grief te zijn die de schending van het aangevoerde zorgvuldigheidsbeginsel aantoonst.

20. Voor het overige herhaalt verzoekster enkel de reeds besproken en verworpen grieven; ze kunnen evenmin een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel aantonen.

BESLISSING

1. De Raad van State verwerpt het beroep.

2. De verzoekende partij wordt verwezen in de kosten van het beroep tot nietigverklaring, begroot op 175 euro.

De tussenkommende partij wordt verwezen in de kosten van de tussenkomst, begroot op 125 euro.

Dit arrest is uitgesproken te Brussel, in openbare terechtzitting van 10 mei 2012,
door de Raad van State, XIIe kamer, samengesteld uit:

Dierk Verbiest,	kamervoorzitter,
Geert Van Haegendoren,	staatsraad,
Pierre Barra,	staatsraad,
bijgestaan door	
Bram Van Thillo,	griffier.

De griffier

De voorzitter

Bram Van Thillo

Dierk Verbiest